

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

HUMOR
Aquell lloc on habita sempre el gat del Perich
Els Òscars de 'La competència' i Peridis, protagonistes de la dinovena edició del premi d'humor

En els temps que vivim, el millor que poden fer els polítics si són prudents i no volen anar a dormir escaldats és protegir-se una mica dels humoristes. Esclar que a alguns també els va la marxa. Ser polític i anar a l'entrega del premi Gat Perich és que et va la marxa. I atenció! Si ets periodista, segons com també et pot tocar el rebre. La dinovena entrega d'aquest guardó té lloc al luxós auditori de l'edifici RBA, que des de fa tres anys acull l'acte.

El poder de convocatòria del grup editorial –per cert, editor d'*El Jueves*, que acaba de fer quaranta anys– és de sobres conegut a la ciutat i també la suculència dels seus còctels, per tant, tot condueix a una concurrència nombrosa i a una gens menyspreable presència de persones d'allò que abans es deia "alta alcurnia". Els guardonats, encara no ho he dit, són el gran Peridis, nintaire de les pàgines de política d'*El País* des de la seva fundació, i els Òscars (Dalmau i Andreu) de *La com-*

Navegant
L'acte de recordatori va comptar amb el tradicional viatge en golondrina

petència, de RAC1. Abans de l'acte d'entrega van complir, només faltaria, amb la tradició de fer una volta amb golondrina, un ritual innegociable del premi, per molt que hagi deixat de ser una reunió d'amics per esdevenir un acte social en tota regla. Ja fa uns anys que el trajecte marítim té el final al port del Fòrum, al principi se n'anava fins a Llançà i després fins al Masnou, i des d'allà la comitiva enfilava fins a Premià de Dalt, el poble on vivia Jaume Perich.

Te gràcia veure entrar els tres protagonistes, guerrillers irreductibles de l'humor, el llapis afilat i la llengua sense pèls, acompanyats per Artur Mas i Xavier Trias. Té la gràcia incontenible de la paradoxa, estic convençut que a ells els passeja també una flaire d'incomoditat. Són les coses del protocol, ja se sap, els humoristes poden ser esbojarrats però també saben ser disciplinats.

Veig els premis esperant abans de ser lliurats. És preciós aquest gat que sosté un llapis i que immediatament et transporta als acudits de Perich –per a mi sempre serà el Professor Perich del *Filiprim*– amb aquell gat que acompanya els personatges des del seu racó de pensar, lúcida i foteta, sempre com dient "Soc aquí i et vigilo". Alerta amb el llistat dels guardonats històrics!

01. El viatge en golondrina, tret distintiu de la convocatòria, que ret homenatge a Perich. 02. L'editorial RBA va acollir l'entrega de premis. CÈLIA ATSET

Cesc, Gin, Forges, El Roto, Ferreres, Mingote, Batllori, Muntañola, Máximo... i també la Renfe! Wolinski, el visionari a qui uns salvatges van assassinar a principis de gener de fa dos anys, el va rebre en la tercera edició. El primer aplaudiment de la nit és per a Fer, l'impulsor del premi, amic de l'ànima d'aquell a qui s'homenatja cada any.

Llebre per gat

Enguany és José María Pérez González –per abreviar, Peridis– qui el recull i celebra el seu ofici, el miracle de "sortir cada dia a buscar una idea brillant que pugui donar llebre per gat". En realitat és gat per llebre, però si el gat és el de Perich ja li sembla a tothom de primera. Els Òscars el segueixen, recorden històrics de l'humor perseguit i comencen a repartir plantofades: "Es pot cantar el *Cara al sol* però convé estalviar-nos acudits sobre Carrero Blanco". Aquesta serà una al·lusió freqüent, quasi un *running gag* durant la seva posterior conversa amb Jordi Évole sobre un tema de perpètua i fastigosa actualitat: els límits de l'humor. Évole ja fa temps que està completament desbocat, no es calla res, diu el que li surt de la fava. "Xavier Trias acaba de veure el logo d'*El Mundo* i encara no s'ha recuperat de l'ensurt", etziba tot just seure. El diari és

Llibertat
Évole ja fa temps que està completament desbocat, no es calla res

un dels col·laboradors del premi. "Quantes vegades al dia llegeix *El Mundo* l'Artur Mas?", continua. A les primeres files hi seu el director de l'edició catalana del diari. Deu estar contentíssim.

Òscar Andreu ho té clar: "Aquest que plantegeu és un fals debat. No es tracta dels límits de l'humor, sinó dels de la llibertat d'expressió". I continuen: "Per què no es pregunta tant si el periodisme ha de tenir límits?" "El gran límit és la veritat", conclouen i glossen la figura d'un conductor d'informatius que demana afegir sirenes a les notícies de successos per fer-les més escabroses. Un perla. Passen revista als seus personatges més estimats de *La competència* i apareixen el Jep, l'Angelines i el Mohammed Jordi, els seus rampells masclistes, racistes i feixistes, tot el que no s'ha de ser ara, ni tan sols ferne broma. Tots tres coincideixen amb un diagnòstic una mica pel broc gros però sens dubte revelador: "Els pallassos fem més de periodistes i els periodistes fan més de pallassos". Preferir informar-se amb els Òscars, amb el Gran Wyoming i amb algú que havia sigut el Follonero abans que amb informatius que fan riure per no plorar. Els temps que vivim. Temps i llocs on habiten sempre gats que escolten, que observen passar la vida. —